

Nerium Park (2012), que té un aire de *Desig* de Benet i Jornet. Cal destacar l'obra *El principi d'Arquímedes* (2011) que Ventura Pons també va portar al cinema a *El virus de la por*, i que heu de llegir per fer-ne la vostra interpretació. No en diré res. A Miró, sigui per corporativisme o perquè és molt bo, cal anar-lo seguint. Ho farem sempre incansablement.

L'amor en els temps del Grindr

Guillem Clua també és molt bo, i les seves obres més LGTBI-fíliques, *Marburg* (2010) i *Smiley* (2012) ho corroboren. *Smiley* planteja una relació entre dos personatges diferents: per una banda, Àlex, prototip de noi de l'ambient gai, preocupat pel seu cos, que regenta un bar del Gaixample on es situa l'acció. Per l'altra, Bruno, un arquitecte allunyat dels estereotips. Entre els dos —els pols oposats sempre s'atrauen— sorgeix una atracció que, a través d'un diàleg on es dissectiona irònicament la relacionalitat gai, acaba amb una relació amorosa. Es tracta, doncs, d'un argument arquetípic, que pretén connectar amb el públic i mostrar-li, en alguns moments pedagògicament —per exemple, en les interrupcions per explicar quines són les aplicacions més populars per lligar, pràctiques sexuals o drogues (aromes que es diuen ara)—, els dispositius soci-

als que articulen la interacció entre homes que tenen sexe amb altres homes. L'obra va connectar amb un públic molt extens, tal com es va poder veure per l'èxit de les diverses representacions que la van portar a diferents sales de Barcelona i arreu del món. A *Marburg*, més transgressora, tant pel que fa a l'argument com a l'escenografia, on conviuen quatre escenaris que representaven accions paral·leles a quatre Marburgs del món, el tema central era la malaltia. *Marburg* parla per primer cop de la sida, des del canvi de percepció que suposa el fet de convertir-se en malaltia crònica, tot i que això conviu amb l'eròtica de la destrucció i la metàfora de desig de mort que va marcar l'època anterior. És també un gran text, ple d'enginy i que penetra com un virus dins de la ment de qui s'hi endinsa.

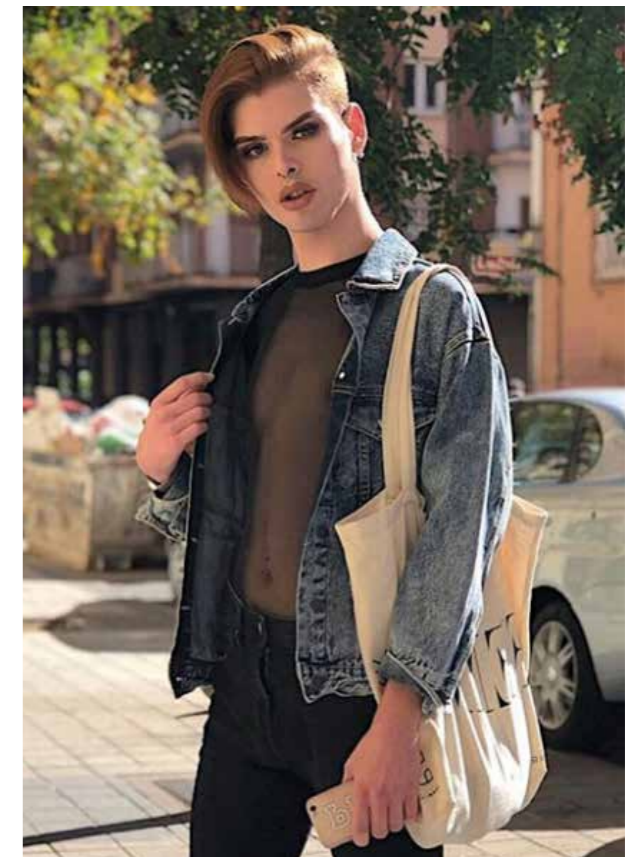
I ja acabo. Al final parlant del Miró i el Clua m'he posat 'tonta' i tot. Ho deixo per avui. Tot i voler assentar càtedra amb aquests articles, i influir en el cànon de la 'gaior' catalana, acceptaré suggeriments i crítiques, com ara que no he parlat massa d'autores i personatges biodones. Prometo revertir aquest greuge al proper article. Mentre, podeu enviar-me les crítiques al correu de COLORS DEL TERRITORI, a l'atenció de la sempre vostra Jacqueline. ■

Moltes persones, quan parlen o senten parlar de «la ploma», ho associen a idees preconcebudes, totes elles discriminatòries: «marica boja», «pasivorra» o «bollera amb camisa de quadres» són algunes de les expressions amb les que s'etiqueta a qui es considera que «té ploma», conseqüència directa de l'heteronormativitat¹, la qual marca unes expectatives sobre el que se suposa ha de ser un home o una dona i que només serveixen per assenyalar, qüestionar i jutjar a tothom que s'allunyi d'aquest estereotip, independentment de la seva orientació sexual, donant una clara preponderància a l'aspecte físic i als elements estètics per damunt de qualsevol altre qüestió.

El Christian reivindica la ploma

«No existeix la roba d'home o la roba de dona, això és un invent. La roba no té gènere.» Així de contundent s'expressa Christian Nandín, un transgènere que defensa que «cada qual ha de vestir-se com vulgui», i critica que «falta tolerància i acabar d'obrir la ment» perquè «encara existeix massa gent antiquada».

Christian és de Tarragona, té 18 anys i ha estudiat perruqueria i imatge personal. Es considera una persona «extravertida, dinàmica i simpàtica», i gaudeix fent servir la seva cara com a motlle per envolar la imaginació. Empatitza amb *influencers* com Otto Vanz, King Jedet o qualsevol artista de RuPaul i té un dels seus referents en James Charles, en qui es basa i s'inspira per crear els seus *make-up looks*.

PLUMOFÒBIA

DISCRIMINAR PER QÜESTIONS ESTÈTIQUES

Per Jose Cuadrado
www.instagram.com/josemola

«Pots ser gai o lesbiana, però, sobre tot, que no se't noti» és una expressió que moltes persones homosexuals ha escoltat més d'un cop i que denota un rebuig cap a aquelles actituds, expressades en la manera de vestir, de parlar i de moure's, que s'aparten de la norma no escrita segons la qual, independentment de la tendència sexual de cadascú, un home ha de ser fort i 'masculí', i una dona, tendra i 'femenina'. Benvinguts al món de la plumofòbia: la discriminació i caricaturització de l'home 'afeminat' i la dona 'marimatxo' sota la greu acusació de tenir «massa ploma».

Davant de la pregunta sobre què considera què és un noi o una noia, la seva resposta és simple: «Una noia i un noi poden pensar el mateix», i ironitza sobre el fet de que «les diferències es vulguin basar només en els trets físics». Explica que va créixer creient-se *Wonder Woman* i que va començar a fusionar gèneres des de ben petit. Avui dia juga a 'semblar' tant un home com una dona; «depèn de com m'aixequi», explica.

Christian ha patit discriminacions pel seu aspecte físic, fins i tot intents d'agressió, però aquesta trista realitat no és un fet aïllat, doncs, tal i com indica l'estudi anual de l'Observatori Contra l'Homofòbia², la discriminació cap al col·lectiu LGBTI segueix existint, doncs s'han quantificat una mitjana de 100 agressions homòfobes i trànsfobes a l'any a Catalunya, i es calcula que aquestes son sols la punta de l'iceberg, doncs representen entre el 10 i el 15% de les agressions totals, ja que la majoria no es denuncien. A més, l'Institut de la Dona recorda que la plumofòbia és un agreujant en qualsevol agressió³.

On hi ha plumofòbia?

I el cas és que en molts àmbits de la nostra societat, inclús dins del col·lectiu LGTB, avui la plumofòbia està present i intenta legitimar unes formes de viure l'homosexualitat per damunt d'altres. Preguntes del tipus «estàs segur?», «qui fa de noi i qui fa de noia?», «no m'importa que siguis gai però que no se't noti massa» o «has apartat ja el camió?» denoten una aversió envers

aquelles persones homosexuals, especialment gais, que no responen a un determinat estereotip d'home gai jove, musculat i, sobre tot, amb actitud 'masculina' en la seva manera de parlar i moure's. «Sóc gai però no tinc per què anar amb una bandera al front» és un subtil exemple que demostra que viure dins de la diversitat no et fa automàticament tolerant amb totes les seves expressions.

La plumofòbia s'expressa de maneres molt diferents. La més òbvia és la ja apuntada heteronormativitat, present pràcticament en tots els àmbits: televisió, cinema, publicitat, literatura, art, inscripcions i formularis... limitant el concepte 'diversitat' i imposant constantment models de vida heterosexistes que no encaixen amb el conjunt de la societat actual, molt més diversa i plena de matisos. No està de més recordar que avui a 72 estats del món és il·legal que els homes mantinguin relacions entre ells, a 45 estats està prohibida la relació entre dones (aquesta diferència de 72 a 45 no s'ha d'entendre com un avantatge de les dones, sinó que és producte de règims tant masclistes que ni tan sols conceben la possibilitat de que dues dones puguin gaudir sense un penis entre mig), i a 8 estats l'homosexualitat està castigada amb la pena de mort.

Plumofòbia a les noves tecnologies

També és fàcil detectar plumofòbia a moltes App utilitzades per relacionar-se i lligar, com Grindr, on es pot observar que

una part considerable dels usuaris rebutja de forma explícita «la ploma» amb descripcions de perfil ofensives i discriminatòries. A més, a l'hora de practicar relacions sexuals existeixen rols clarament plumòfobs: que el sexe només s'entengui si hi ha penetració, i que el fet de ser penetrada o penetrat signifiqui submissió i feminitat revela quan queda encara per aprendre.

Elements més genèrics com l'estètica també son generadors de plumofòbia, com assignar el color blau als nens i el rosa a les nenes, o diferenciar entre la roba de noi i la roba de noia. Així mateix, l'afirmació de que les nenes tenen vulva i els nens tenen penis és un altre exemple d'etiquetes que limiten la diversitat i invisibilitzen a moltes persones, tot i que aquest cas no és una qüestió de plumofòbia sinó de transfòbia davant de cossos no normativitzats.

Finalment, expressions i comentaris del tipus «camina bé», «comporta't com un home» o «les dones han de ser femenines» reafirmen la constant imposició d'associar feminitat a la dona i masculinitat a l'home, deixant de banda la possibilitat de jugar amb els gèneres.

Afegir 'ploma' a la pròpia vida

La 'ploma', com passa amb el transvestisme, té la qualitat de ser transgressora i trencar esquemes. És una manera de ser i

d'estar al món, una forma de desenvolupar-se i expressar-se completament allunyada dels estereotips 'home' i 'dona' En ple segle XXI, quan tots volem ser 'moderns', rebutjar la ploma és, senzillament, grotesc, encara més si aquest rebuig es produeix dins del col·lectiu LGBTI.

Jugar amb els gèneres, que els homes es pintin les ungles i es posin talons, i que les dones es pintin un bigoti a la cara, per posar petits exemples, permet experimentar la diversitat de manera vital, posa barreres a la discriminació i ajuda a superar complexos, prejudicis i tabús, deixant enrere etiquetes que només divideixen. ■

notes

1. L'heteronormativitat és una manera d'entendre el món basada en un règim social i cultural que imposa explícita o implícitament l'heterosexualitat i els conceptes «home» i «dona» des d'una perspectiva molt determinada i predominant. El grau d'heteronormativitat varia en funció de la societat i discrimina o adoctrina a tot aquell que se surti de la 'norma'. La heteronorma no serveix per explicar la realitat del col·lectiu LGBTI.
2. Estudi de l'OCH sobre l'Estat de la LGTBfòbia a Catalunya, 2018.
3. *Abrazar la diversidad*, estudi del Instituto de la Mujer y para la Igualdad de Oportunidades, 2015.